

A híres étterem Budapest II. kerületében, a Hűvösvölgyi út 207. szám alatt működött. Karrierjét az 1700-as évek végén korcsmaként kezdte, ahol a Solymárról és Pesthidegkútról Budára tartó szekeresek megpihentek. 1838-ban Balázs Márton nyitott itt helyette vendéglőt, akit fia, Keresztély követett, majd négy Balázs Antal adta át egymásnak az üzletet. Az államosításig tehát a család 6 generációja vezette az éttermet, akiknek a János-

hegyen, Máriaremetén és Pesthidegkúton is voltak vendéglői.

Visszaknyarodva az időben, az 1800-as évek végére Hűvösvölgy és környéke kedvelt kirándulóhely lett, a Balázs vendéglő is egyre felkapottabbá, igazi fogalomná vált.

Kitűnő konyhájának köszönhetően egyaránt kedvelte a polgárság és az arisztokrácia is. Népszerűségét növelte, hogy a jóval korábban megépített zugligeti vonalból 1900-ban a Budagyöngyénél kiágaztattak egy új, 4,3 kilométer hosszú vonalat a Hűvösvölgybe.

A vendéglőt 1911-ben átépítették, ekkor nyerte el általunk is ismert arculatát.

Ételspecialitásai főként a szárnyasok voltak, házi baromfitelepük segítségével tudták leginkább követni az időjárás szerint nagy mértékben ingadozó forgalom igényeit, s ezzel jóval megelőzték korukat. A rántott vagy paprikás csirke, az idei liba és kacska, télen a saját nevelésű sertésekből készített disznótorosok, a házilag pácolt sonka, különféle rétesek és a gőzmetélt olyan vonzerőt jelentettek, hogy a vendégek évtizedekig visszatértek ide ezekért a különleges ízekért, amikhez ma már nem is ismert, nagyszerű budai borokat kínáltak.

Az államosítás éveiben a Balázs családtól is elvették a vendéglőt, ami így a szocialista vendéglátás egyik zászlóshajója lett. Az épület 1979-ben leégett, de korabeli formájában újjáépítették, és műemléki védelmet is kapott.

Újabb fellendülés következett. Emlékszem, a „Balázstól” néhány buszmegállónyira, egy kisebb étteremben voltam szakács akkoriban. Akárhányszor mentem el mellette, turistabuszokat, csoportokat, majd mindig zsúfolásig telt éttermet, teraszt lehetett látni. Nem egyszer volt olyan, hogy nem tudták már fogadni az érkező csoportot, így áttelefonáltak nekünk, van e helyünk, és tudunk e adni menüt x főre. Dolgos évek voltak. Az 1990-es évek elején új korszak kezdődött a vendéglő életében. Zavaros privatizáció, tisztázatlan tulajdonviszonyok, végül az étterem 2004-ben bezárt.

Erre az időre már teljesen megváltozott a vendéglátás. A „Balázshoz” közeli, távoli vendéglőkben is alig volt forgalom,

így hogyan is lehetett volna kötelezni a tulajdonost, hogy helyreállítson valamit, amiből az

utolsó években nem jött be pénze. Érthető álláspont, igaz, amúgy se lehetett kötelezni őket, mert elérhetetlenek voltak. A hivatalok tehetetlennek bizonyultak, az épület – nyilván önmagától – többször is kigyulladt. Mintha a sors is arra presszínálta volna Kulturális Örökségvédelmi Hivatalt, hogy törölje az épületet a műemléki nyilvántartásból. Az elhagyatott vendéglő épületének állapota egyre csak romlott, rendszeresen drogosok és hajléktalanok vették be magukat a falai közé, pedig nem messze innen bölcsőde és óvoda is található. A nyomásnak végül engedve, a hivatal megvonta a teljesen lepusztult épület műemléki védettségét. Ez is érthető álláspont.

A kisördög azonban nem hagy nyugodni, de lehet, hogy csak azért, mert túl sok híradót nézek. Mi van akkor, ha ennek az egésznek már kezdetekben az értékes telek megszerzése volt a célja? A vendéglőt privatizálják, ám azt az új tulajnak esze ágában nincs azt üzemeltetni, hagyja lepusztulni addig, míg a hivatal kénytelen engedni, megvonja a műemléki védelmet az épülettől, s így már nincs akadálya az eladásnak.

Akárhogy is, végleges, elbontották a Balázs vendéglőt, vendéglátásunk egykoron kultikus helyét, élt 213 évet...